

- 3) Δίπλωμα ευρεσιτεχνίας το οποίο αποκτάται κατόπιν αιτήσεως με την οποία διεκδικούνται η εφεύρεση τόσο της μεθόδου παρασκευής φαρμακευτικού προϊόντος όσο και του ως άνω φαρμακευτικού προϊόντος αυτού καθεαυτό, αλλά έχει χορηγηθεί μόνον ως προς την ως άνω μέθοδο παρασκευής, δεν πρέπει, λόγω των διατάξεων των άρθρων 27 και 70 της Συμφωνίας για τα Δικαιώματα Πνευματικής Ιδιοκτησίας στον Τομέα του Εμπορίου, να θεωρηθεί, από της θέσεως σε ισχύ της ως άνω συμφωνίας, ότι καλύπτει την εφεύρεση του εν λόγω φαρμακευτικού προϊόντος.

(¹) ΕΕ C 78 της 15.3.2014, σ. 2.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Judecătoria Oradea (Ρουμανία) στις 7 Μαρτίου 2014 — Horațiu Ovidiu Costea κατά SC Volksbank România SA

(Υπόθεση C-110/14)

(2014/C 175/25)

Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική

Αιτούν δικαστήριο

Judecătoria Oradea

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων: Horațiu Ovidiu Costea

Εναγομένη: SC Volksbank România SA

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει η διάταξη του άρθρου 2, στοιχείο β', της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρητρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (¹), η οποία αφορά τον ορισμό της έννοιας του «καταναλωτή», την έννοια ότι περιλαμβάνει ή, αντιθέτως, αποκλείει από τον εν λόγω ορισμό ένα φυσικό πρόσωπο που ασκεί το επάγγελμα του δικηγόρου και συνάπτει με τράπεζα σύμβαση πιστώσεως, χωρίς να προσδιορίζεται ο σκοπός της πιστώσεως, όταν στο πλαίσιο της συμβάσεως το δικηγορικό γραφείο του εν λόγω φυσικού προσώπου ορίζεται ως εγγυητής παρέχων εμπράγματα ασφάλεια επί ακινήτου;

(¹) ΕΕ L 95, σ. 29.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Oberlandesgericht Koblenz (Γερμανία) στις 11 Μαρτίου 2014 — RegioPost GmbH & Co. KG κατά Stadt Landau in der Pfalz

(Υπόθεση C-115/14)

(2014/C 175/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberlandesgericht Koblenz

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: RegioPost GmbH & Co. KG

Καθής η προσφυγή: Stadt Landau in der Pfalz

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αντιβαίνει στο άρθρο 56, παράγραφος 1, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 96/71/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με την απόσπαση εργαζομένων στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών ⁽¹⁾, διάταξη εθνικού δικαίου που επιβάλλει στην αναθέτουσα αρχή να συνάπτει δημόσιες συμβάσεις μόνο με επιχειρήσεις οι οποίες μαζί με τους υπεργολάβους τους αναλαμβάνουν κατά την υποβολή προσφοράς γραπτώς την υποχρέωση να καταβάλουν στο προσωπικό τους για την εκτέλεση της συμβάσεως τον κατώτατο μισθό που καθορίζεται από το κράτος μόνο για συμβάσεις του δημοσίου, όχι όμως και του ιδιωτικού τομέα, όταν δεν υφίσταται ούτε με νόμο προβλεπόμενος γενικός κατώτατος μισθός ούτε γενική συλλογική σύμβαση εργασίας που να δεσμεύει τους εν δυνάμει αναδόχους και τους πιθανούς υπεργολάβους;
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης στον τομέα της συνάψεως δημοσίων συμβάσεων και ειδικότερα στο άρθρο 26 της οδηγίας 2004/18/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, περί συντονισμού των διαδικασιών συνάψεως δημόσιων συμβάσεων, έργων, προμηθειών και υπηρεσιών ⁽²⁾, διάταξη εθνικού δικαίου όπως αυτή του άρθρου 3, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος του LTTG, η οποία προβλέπει τον υποχρεωτικό αποκλεισμό μιας προσφοράς, εάν ένας οικονομικός φορέας δεν αναλάβει με ξεχωριστή δήλωση ήδη κατά την υποβολή της προσφοράς την υποχρέωση να προβεί σε πράξη στην οποία, σε περίπτωση αναθέσεως της συμβάσεως, θα είχε συμβατική υποχρέωση να προβεί ακόμη και χωρίς την υποβολή της εν λόγω δηλώσεως;

⁽¹⁾ ΕΕ L 18, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ L 134, σ. 114.

Προσφυγή της 17ης Μαρτίου 2014 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-124/14)

(2014/C 175/27)

Γλώσσα διαδικασίας: ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: C. Catabriga και M. van Beek)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, στερώντας από τα «διευθυντικά» στελέχη (ήτοι τους ιατρούς) του Servizio sanitario nazionale (εθνικού συστήματος υγείας) το δικαίωμα σε 48ωρη μέγιστη μέση εβδομαδιαία διάρκεια του χρόνου εργασίας, καθώς και από όλους τους εργαζόμενους στον υγειονομικό τομέα του ίδιου συστήματος το δικαίωμα σε 11 συναπτές ώρες ημερήσιας αναπαύσεως χωρίς να τους διασφαλίσει ισοδύναμη περίοδο αντισταθμιστικής αναπαύσεως, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 3, 6 και 17, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ ⁽¹⁾.
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Τα άρθρα 3 και 6 της οδηγίας 2003/88/ΕΚ επιβάλλουν στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θεσπίσουν τα αναγκαία μέτρα ώστε, αφενός, κάθε εργαζόμενος να διαθέτει, ανά 24ωρο, περίοδο αναπαύσεως ελάχιστης διάρκειας 11 συναπτών ωρών και, αφετέρου, η μέση διάρκεια του χρόνου εργασίας, ανά επτάημερο, να μην υπερβαίνει τις 48 ώρες, συμπεριλαμβανομένων των υπερωριών. Τυχόν παρεκκλίσεις από τις διατάξεις αυτές, οι οποίες, πάντως, δεν αποκλείονται εντελώς, υπόκεινται σε συγκεκριμένες προϋποθέσεις.

Κατά την εφαρμογή της οδηγίας 2003/88, ο ιταλός νομοθέτης παρέβη τις διατάξεις αυτές εξαιρώντας όλα τα ιατρικά «διευθυντικά» στελέχη του Servizio sanitario nazionale από το πεδίο εφαρμογής των κανόνων περί της μέγιστης μέσης εβδομαδιαίας διάρκειας του χρόνου εργασίας και όλους τους εργαζόμενους στον υγειονομικό τομέα του συστήματος αυτού από τους κανόνες περί ημερήσιας αναπαύσεως.